

De wereld van de Berlijnse Nas stort in als haar zus Nushin met een auto tegen een boom rijdt. De politie houdt het op een ongeluk, Nas vermoedt zelfmoord. Samen overleefden de zussen tot nu toe alles: de migratie naar Duitsland, het verlies van hun vader, de emotionele afwezigheid van hun moeder en het ongeplande moederschap van Nushin. Hoewel een kind niet in haar leven als vrijgevochten Berlijnse queer past, neemt Nas de zorg voor haar nichtje op zich. Al snel ontdekt ze dat Nushin, die ze zo goed dacht te kennen, zelfs voor haar geheimen had. Nas zet alles op alles om de waarheid achter de dood van haar zus te achterhalen.

Hengameh Yaghoobifarah (Kiel, 1991) is een in Berlijn gevestigde journalist en schrijfster. Hen schrijft veelgelezen columns voor *Die Tageszeitung* en is redactrice bij het feministische *Missy Magazine*. Hun debuutroman werd een bestseller in eigen land.

Hengameh Yaghoobifarah
Ministerie van Dromen

Roman

Uit het Duits vertaald
door Elbert Besaris

DE GEUS

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het
Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Ministerium der Träume*, verschenen bij
Blumenbar. Blumenbar is onderdeel van Aufbau Verlag GmbH & Co.
Oorspronkelijke tekst © Aufbau Verlag GmbH & Co.

KG, Berlijn 2021

© Hengameh Yaghoobifarah, 2021

Nederlandse vertaling © Elbert Besarís en

De Geus bv, Amsterdam 2022

Sensitivity reader Mojdeh Feili

Omslagontwerp Sander Patelski, op basis

van het ontwerp van Blumenbar

Omslagillustratie © Rupprecht Geiger/Galerie Schlichtenmaier

ISBN 978 90 445 4655 2

NUR 302

Voor mijn ride or dies

'Sometimes I trip on how happy we could be'

PRINCE

En jawel, hoor, hij brandt. De grond is een enorme donkere vlakte van tot asfalt versmolten kolen, onvoorspelbare kuilen en alle woorden die me ooit pijn hebben gedaan. Hij wil me opslokken. De regen die een uur geleden tegen mijn raam sloeg is verdampt. Net als mijn dromen, behalve dat die geen klamme lucht hebben achtergelaten. Wie had nou gedacht dat het zelfs 's avonds te benauwd zou zijn om naar buiten te gaan? Niet slecht, Duitsland.

Elke stap: een dreigement van mijn zweetnatte voeten dat ze uit mijn slippers gaan glijden. Uitgerekend mijn voetzolen zijn mijn enige lichaamsdelen die niet plakken. Dan de seizoensfinale in de strijd tussen mode en mens: als in slow motion val ik uit mijn schoenen en struikel ik over een gat in de weg. *Every now and then I fall apart*. Donkerrood glinstert mijn bloed op de grond, een verse zuigzoen van mijn kapotgevallen knie. Ik laat de wond voor wat hij is en ren door. Mijn hart klopt snel, maar mijn benen zijn sneller.

Met een ijzersmaak in mijn mond nader ik mijn doel. Voor de telefooncel staan mensen, in een oneindig lange rij. Hun geroezemoes klinkt ritmisch, als het tikken van een klok herinnert het me eraan dat ik maar weinig tijd heb. Stress is ook een drug, ik heb alleen nog niet geleerd om hem goed te doseren.

Een jonge man komt achter me staan, hij leest een boek. *Vanwaar die rust, broeder*, wil ik vragen. Ik neem hem op. Student waarschijnlijk. Of leraar. Plotseling laat hij het boek uit zijn handen vallen, het landt voor mijn voeten. Als ik buk

om het op te rapen, kijk ik naar de opgeslagen bladzijde. Om de paar alinea's heeft iemand gaten in het papier geknipt. Er ontbreken woorden, hier en daar hele zinnen. De man grist het uit mijn hand, hij trekt aan de rug van het boek, de bladzijden openen zich als een waaier, bijna allemaal zijn ze kapotgeknipt. Ontsteltenis wil zich meester van me maken, maar op de een of andere manier heb ik er geen puf voor.

Ik draai me om en probeer te tellen hoeveel mensen er voor me staan. Dertig? Vijftig? Honderd? Na twee pogingen, waarbij ik maar tot 23 ben gekomen, geef ik het op. Het is hier zo verrekte druk dat ik niet helder kan nadenken, terwijl ik hier alleen maar sta te wachten. De mensen krioelen en brabbelen door elkaar heen, de lijn stoort, de hitte steekt, ik ga bijna over mijn nek.

Plotseling begint er iets schel te rinkelen. Weer dat geluid. Het gerinkel is alleen voor mij. Ik probeer naar voren te dringen, maar ik mag er niet langs. Steeds opnieuw probeer ik de urgentie duidelijk te maken. *Begrijp je het dan niet?* wil ik schreeuwen. Misschien begrijpen ze het ook wel, en kan het ze gewoon niks schelen. Ik ren naar het begin van de rij. Ik word gegrepen door wanhoop, ik mag het telefoontje niet missen. Het kon het laatste zijn.

'Alsjeblieft, ik moet naar de telefooncel,' smeek ik de persoon vooraan in de rij, als zo'n loser die ik nooit wilde zijn. Zonder enige blijk van empathie werpt ze me een afkeurende blik toe, ze kijkt hoe het zweet van mijn kin op de grond druip, waar het meteen verdampt. Ik doe mijn portemonnee open en bied de persoon alles aan wat erin zit. Ze gaat eindelijk overstag en laat me voor.

Binnen is het nog warmer en benauwder dan buiten. De stank van oude sigarettenrook dringt mijn neus binnen. Mijn ogen tranen. De hoorn trilt door het gerinkel zo hard dat ik het uitgil van de pijn als ik hem vastpak.

‘Hallo?’ vraag ik haastig. Stilte. Kom op. Door de ruit zie ik in de verte mijn zus en man. Hè hè. Ik zwaai naar ze.

‘Hallo, Nasrin,’ galmt het op de lijn.

Opgelucht haal ik adem. ‘Baba,’ fluister ik. Hij klinkt uitgeput, zijn stem krast wat meer dan ik me herinner. Ik kijk naar de lucht, waar de telefoonkabels zich als zwarte lijnen parallel uitstrekken. Er zitten vogels op, zo veel dat ze elkaar agressief verdringen om een plekje. Waarom kijken kraaien eigenlijk altijd zo meedogenloos?

‘Maman en Nushin zijn er bijna,’ zeg ik, maar ik verstar als de twee gedaanten waar ik net nog naar heb staan zwaaien nu voor de deur staan. Van een paar meter afstand wist ik zo zeker dat het mijn moeder en zus waren. Nu bid ik met elke hersencel dat het een waanvoorstelling was. De lichamen van de gedaanten zitten onder de littekens van brandwonden, waardoor hun huid iets weg heeft van gesmolten plastic. Hun ogen zijn leeg, bloeden. Tering, in wat voor freakshow ben ik beland? Maar dan hoor ik Nushins stem. ‘Is baba aan de telefoon?’ vraagt de kleinste van de twee.

Mijn paniek is als een gesprongen leiding, hij bezwijkt boven me, eerst valt hij op mijn hoofd, dan sta ik tot aan mijn lippen in het rioolwater, omgeven door ratten.

‘Nasrin, niet de deur opendoen,’ beveelt baba me op strenge toon. Er ritselt iets bij hem, opeens hoor ik maman over de lijn. ‘Het is een valstrik.’

Ik begrijp helemaal niets meer. ‘Maman? Waarom ben je bij baba? Waar is Nushin?’

‘Die is bij ons,’ antwoordt ze.

Op dat moment wordt er op de ruit gebonkt. De persoon die ik voor Nushin had aangezien blijft er met gebalde vuisten tegenaan rammen. ‘Laat ons nou binnen,’ eist ze en ze ram-melt aan de deur. Met mijn vrije hand grijp ik de klink, al weet ik niet goed wie ik moet geloven.

‘Je mag niemand binnenlaten in die telefooncel, maar je mag er ook niet uit,’ hoor ik Nush door de telefoon zeggen. Het wordt steeds warmer om me heen. Eerst doe ik het af als een mindfuck, die door de inspanning komt, maar plotseling wordt de hoorn zo heet dat ik het niet meer houd en hem laat vallen. ‘Shit!’ roep ik en ik probeer hem weer te pakken. Op eens schijnt er fel licht door de ruit. Welke debiel probeert me met zijn koplampen te verblinden? Ik draai me naar het licht en schrik bij de aanblik van de vlammen die de buitenwereld fel verlicht.

Haastig trek ik mijn T-shirt uit, wikkel het om mijn hand en grijp de hoorn. De temperatuur wordt met de seconde ondraaglijker. De tranen biggelen over mijn wangen. Het zijn in ieder geval niet de ruiten die exploderen. Nog niet. ‘Wat gebeurt hier?’

‘Nas, effe kappen met dat naïeve gedoe van je. Wat denk je dat hier net gebeurt?’ Verward kijk ik om me heen. In het glanzende metaal van de telefooncel zoek ik naar mijn reflectie en vind alleen leegte.

I

'There's this empty space you left behind
Now you're not here with me
I keep digging through our waste of time
But the picture's incomplete'

ROBYN

Hardop huilen doe ik nooit, ik ben het verleerd toen maman mijn zevenjarige ik op spottende toon uitlegde dat hardop huilende – of sowieso huilende – meisjes lelijk zijn, en welk kind wil dat nou: dik, buitenlands, zwak *en* lelijk zijn? Maar op dit moment gaat alles overboord, alle regels, elke taal, mijn eigen gezicht. Tranen, regen, het einde van de wereld, alles klatert met emmers tegelijk op mijn harige tenen. Ze zei altijd dat een einde ook altijd een begin is, soms is het gewoon het begin van iets kuts.

Een auto toetert me uit mijn gedachten. De koplampen verblinden me, met een wiel staat hij op de stoep, ik constateer dat het een inrit is die ik met mijn kolossale lijf versper. De bestuurder zit koortsachtig te gebaren.

‘Ben je traag van begrip of zo?’ roept hij door zijn omlaaggedraaide raampje, ik kijk hem zwijgend aan en vraag me af of het hem waard was om zijn raam open te doen en zichzelf bloot te stellen aan de regen, alleen maar om iets bots naar me te kunnen roepen, de domme lul, hij vindt zichzelf vast geweldig omdat hij de wetten van de straat hanteert. Rij me dan aan, teringlijer, wil ik schreeuwen, maar ik zeg niks en loop door.

Onder elk nog zo lek afdakje staan mensen op de Sonnenallee dicht tegen elkaar aangedrukt, maar de wind zorgt er wel voor dat de nattigheid van alle kanten komt. Ik loop aan hen voorbij, ze kunnen me niets schelen, net als de voorbijscheurende auto’s die om de minuut het gore water uit de plassen

langs de rand van de weg over me heen spatten. Alles druipt van me af. Alleen de lichtbruine vlek op mijn borst niet. Wie had gedacht dat pindasaus zo stormbestendig is? Op dit ogenblik is die vlek een relict van een tijd waar ik geen toegang meer toe heb. Bovendien is hij maar een paar uur oud, hij manifesteerde zich op mijn shirt toen ik na mijn dienst op de stoep-rand voor het Soedanese tentje zat te genieten van de nachtelijke anonimiteit waarin ik het ongestoord kon doen met mijn broodje. De inhoud belandde hoofdzakelijk in mijn mond, maar deze grote klodder koos een andere weg dan de rest van het broodje, mijn borst brak zijn val. Ik keek om me heen, niemand in de buurt, dus ik bracht mijn shirt naar mijn mond en likte de saus eraf, tot er alleen nog een dun laagje overbleef. Eenmaal thuis was ik zo bekaf dat ik op bed ging liggen en mijn ogen dichtdeed. Ik kan me niet herinneren waar ik over droomde, ik weet alleen dat ik chagrijnig was toen de deurbel me wekte. De takken voor mijn raam rilden tegen een grijze hemel, de wind sloeg ze als een waarschuwing tegen de ruit.

Toen er voor de tweede keer werd aangebeld ging ik mijn bed uit en sleepte mezelf de gang op. 'Ja, hallo?' zei ik hees in de hoorn van de intercom en voelde mijn hart tekeergaan toen aan de andere kant van de lijn de politie zich meldde. Overprikkeld deed ik de deur voor hen open. Terwijl de dienders zich drie verdiepingen omhoogsleepen, liep ik alle oppervlakken in de woonkamer na op kruimels wiet, pillen en witte klontjes poeder. In de spiegel ontdekte ik dat ik nog steeds mijn vieze T-shirt aanhad, en ik trok in ieder geval nog even een broek aan. Een vuist bonsde kordaat op mijn voordeur. Ik haalde diep adem en drukte de klink naar beneden. Er stonden twee figuren voor me, de ene had een beslagen bril, de andere een snor die droop van de regen.

'Goedendag, bent u Nasrin Behzadi?' begon de agent met de snor. Ik knikte.

‘We zouden u graag onder vier ogen spreken.’

Ik zei niets, bleef voor ze staan en belemmerde ze de doorkijk mijn huis in.

‘Zou u misschien...?’ begon een van hen, maar ik liet hem niet uitpraten.

‘Als het over het gezin van de vierde verdieping gaat, kan ik u verzekeren dat dat geen criminele clan is,’ bijt ik hem toe. De afgelopen maanden waren er al een paar agenten in de flat geweest voor dubieuze ondervragingen.

Verbouwereerd wisselden ze opnieuw een blik uit, eentje schudde alleen zijn hoofd en trok zijn grijze wenkbrauwen op.

‘Zouden we anders even binnen mogen komen?’

Met enige tegenzin deed ik een grote stap naar achteren. Kordaat stapten de twee mijn huis binnen, ik knikte in de richting van de keuken en bedacht dat ik straks sowieso elke centimeter van mijn flatje zou gaan uitroken met de salie die ik laatst van mijn collega Gigi had gekregen. Of afzoeken op afluisterapparatuur. De modderige afdrukken van hun laarzen gingen me zeker twee uur en een halve fles schoonmaakmiddel kosten.

‘Hebben we u wakker gemaakt?’ vroeg de agent met de bril en met een snelle blik op zijn horloge vergewiste hij zich ervan dat het inderdaad al middag was.

‘Nee hoor,’ loog ik, geërgerd over de vraag waarop het antwoord zo zonneklaar was, terwijl ik een karaf met kraanwater vulde. Een beetje onhandig zette ik de karaf en drie glazen met een knal op tafel. Eigenlijk was ik nog veel te stoned om de gastvrouw uit te hangen. Maar in mijn hoofd ontvouwde zich het eerste doemscenario: wie zou het überhaupt merken als ze me in mijn eigen huis zouden afknallen? Er gingen zo één, twee dagen overheen voordat iemand zou checken of ik dood was en niet lag te slapen of iedereen liep te ghosten. In de tussentijd zou de popo vast wel een of andere lulsmoes

hebben verzonnen waarom ze zich tegen mij hadden moeten verdedigen. PORTIER BIJ BEZOEK BERLIJNSE POLITIE OM HET LEVEN GEKOMEN, zou de sensatiegeile *Berliner Zeitung* koppen, al was dat voor hun doen een flink lange kop. Waarschijnlijk eerder iets als: KLOPJACHT: PORTIER OMGEKOMEN.

Terwijl ik een paar amandelen in een kommetje deed, wisselden de twee merkwaardige blikken uit. Misschien zijn ze zulke gastvrijheid niet gewend – ik kreeg enorme zin om dat binnenpretje later met Nush te delen. Helemaal van de kaart door water en nootjes!

Ten slotte ging ik ook aan tafel zitten en keek de mannen verwachtingsvol aan, tot de eerste zijn keel schraapte.

‘Mevrouw Behzadi, we zijn hier vanmiddag omdat het onze plicht is om u iets mee te delen,’ begon de besnorde agent. ‘Helaas behoort tot onze taken om soms vervelende boodschappen over te brengen.’

Achterdochtig schonk ik water voor hen in, ik merkte dat mijn handen niet meer zo rustig waren.

De ene met de bril – hadden ze zich eigenlijk voorgesteld? – haalde diep adem en sprak een zin uit die me schokte, als een hamer die op een ruit inbeukt.